

גם כלבים רוצים לחיות. כושי, כלבם השחור הקטן של הארבעה, מקבל את מנת הסם היומית שלו. מכניסים לו פירורי אבקת הירואין לתוך פיו והשפעתם עליו ממש כהשפעתם על אדם. לנרקומנים נטיה שכל הנמצא בחברתם, אדם או חיה, ירגיש גם הוא את טעם הסם.

ארוחת הערב. של הארבעה היא בדרך כלל הארוחה היחידה של היום. הם אוכלים רק כשהפרוטה מצויה בכיסם. בעיניהם, אין ערך רב לאוכל, כי הוא בא רק לספק את דרישות הגוף. הארבעה אינם מכינים כל מאכלים מסובפים, בולעים מכל הבא ליד ולרוב בנדבה.

הזריקה. "חיים הגיבור" מזריק זריקת הירואין לתוך וריד ידו, כשה"דוקטור" בוחן את פעולתו בחיבורות. על השולחן נראים הכלים הפרימיטיביים וחבילתי מחוטאים של הזריקה.

חלומות פז. על המזרון היחיד בחדרם רובצים ארבעת הנרקומנים כשהם תחת השפעת הסם. הם ישינים בלבוש בו הם מתהלכים, ושרויים במציאות אחרת.

בהרצה גלויה סיפרו על שניים מחבריהם שנרפאו, עברו לירושלים ואינם זקוקים עוד לסמים. מדוע אין הם נוסעים לירושלים? "אתה רואה איך המצב שלנו, אין לנו גרוש על הנשמה. אם היה כסף היינו עובי רים לירושלים ונעשים בריאים."

★ ★ ★
חורבה על שפת הים

הערב ירד על יפו. הערבים טרוטי ה' העיניים, בעלי הטרבושים והכיפות ה'

רשמיות של סם

רוב הנרקומנים הם אנשי העולם התחתון. אין זה משום שאנשי העולם התחתון נוטים להשתמש בסמים. הפעולה היא הפוכה. צורכי הסמים הופכים להיות אנשי העולם התחתון, בגלל רצונם להשיג את הסמים בדרך הקלה ביותר ובגלל חוסר אפשרותם לעבוד כל עבודה רצופה.

מבין הנרקומנים הרשומים 10% הם ילידי הארץ. 10% מהם נשים. 20% הם בגיל שבין 20-30, 35% בגיל שבין 30-40, 25% בגיל 40-50.

אחד מכל עשרה שהיו רשומים כנרקומנים היה רופא או רופא לשעבר. מקצועות אחרים ברשימה: רופא שיניים, חובש, בעלי מלאכה, פועלים, פקידים, פרוצות. בסך הכל 60% הינם חסרי כל מקצוע, או רוכי לים. רובם באו מארצות ערב, תורכיה ופרס.

★ ★ ★

המדובר ברשימה זו הוא בנרקו המנים הצורכים סמים משעבדים בלבד. קיימים סמים משכרים רבים, כרוגמת וה' שיש, למשל, שעם כל הנזק שהם גורמים לאדם הרי הם אינם סמים משעבדים. סם משעבד הוא סם שעם התחלת השימוש בו הוא בונה לעצמו תא במוח האדם. כדי לקיים תא זה ולהזינו הוסף האדם למשעבד לסם, חייב לצרכו בזמנים קבועים, ובכמויות ההולכות וגדלות. כמות הסם שנוטל נרקומן אחד די בה כדי להמית שלושה גברים בריאים שיחלקו ביניהם.

כ-50% מהנרקומנים בישראל צורכים מור' פין, 20% אופיום. השאר מתחלקים בשימוש סמים משעבדים כמו פטידין, שהוא הסם החריש ביותר, המקובל במיוחד בין אנשי מקצוע הרפואה, הירואין ופנטוסין.

מלוכלכות קיפלו את הגרגילות. נער יחף ומוזהם הכניס את השרפרפים לתוך הקפה. כי לפי החוק חייב הקפה להסגר בשעה שבע בערב.

ירדנו לשפת הים של יפו. הלכנו לאורך החוף. ממול לסלעי הים ניצבה חומת אבן גבוהה. כמה מדרגות, טיפוס על קיר, קפיצה מעל גדר, הליכת שחי משקל לאורך קיר רעוע, ונכנסנו לחורבה. מישו הדליק גפרור. החרד היה שחור וריק, ללא כל ריחוש. לאורך הקירות היו כמה סמרטוטים וכמה ארגונים שבורים. באמצע החדר עמדה קערה

מליאה פזמים; לידה התגלגלו כמה בקי בוקים ריקים, שיירי סעודה וניירות. אי אפי שר היה להאמין שמאורה זו היא בית לארבעה אנשים. אי אפשר היה להאמין שבן אדם מסוגל לחיות כאן.

רוח הים הקרירה ורעש גליו מלאו את החדר. אחד ממחיי שבר ארגו, זרק עצים לקערה והדליק אש. הזקן לא התאפק ואמר לבטוף: "תראה חבר, אנתו עוד לא אכלנו היום. אוי יש לך להלות כמה גרושים לאוכל?"

הוא יצא וחזר אחרי זמן קצר עם לחם, ביצים, ועגבניות. הם זרקו את הביצים לתוך האש. ברק המצלמה שציממה אותם. עיצבן אותם מאוד.

עד שהביצים נאפו בתוך הקערה הוציא הגיינאי מזרק מכיסו, מינא אותו במורפין ותוך דקה נגמר התהליך אצל ארבעתם. הם השתמשו באותה המחט, מבלי לנקותה או להחליפה. פעולותיהם היו טבעיות ורגילות, חסרות כל התרגשות או סימנים חיצוניים אחרים.

השפעתו של הסם היתה שונה על כל אחד מהם. חסון החישב על ארגו בפינת החדר. אחו את מקום הזריקה בידו בכף ידו השנייה. עיניו היו תקועות בתוך האש. הוא לא הוציא מילה. כשניסה מישו לדבר עמו, הוא לא נראה כשומע, כאילו ריתח בעולמות אחרים ורווקים. ה"דוקטור" המ' שיך להתעסק באוכל. כל העסק לא עניין אותו במיוחד. הוא שרק נעימה מונוטונית הייך אלי בהצביעו על שאר השלושה: מצ' חיקם, מה?

הזקן הניח את שתי כפות ידיו על כובע הטמבל שעל ראשו הביט באש ומעיניו זלגו דמעות. הוא נראה אתה שעה כילד בודד הבוכה ספק מצער ספק מאושר. הרביעי ב' חבורה הוא משה, גבר כבן שלושים, טפוס ידוע בין אנשי העולם התחתון של יפו. משה עלה ממרוקו לפני ארבע שנים. בקוב' לנקה היה סנדלר, לפי דבריו. ביפו הוא חסר מקצוע, מסרב לדבר על עצמו או על כל דבר אחר. אבל חבריו מודים בגלוי כי מקור פרנסתו היא רעית פרוצות.

אפשר למצוא אותו בכל ערב בסביבות השטח הגדול או הקסבה היפואית. הוא מקבל מס קבוע משתי פרוצות שהוא נחשב כידידן. השפעתה של זריקת הסם עליו גיי' כרת מיד: הוא מתחיל לשיר ולפטפט. אין קשר הגיוני במשפטים שהוא מוציא מפיו.

האוכל היה מוכן. הם אכלו בחוסר תיא' בון. הם עוד המשיכו לפטפט קצת. אבל דבריהם היו פתאום בלתי הגיוניים ובלתי ברורים. שני כלבים שחורים הסתובבו סבי' בם, כשהם מכשכשים בזנבם ומיללים. "אתה רואה", אמרו לי, "גם הכלבים הם נרקו' מגנים. אם לא יקבלו חומר הם יתעצבנו וישתוללו." חסון לקח את הכלב על זרועו, פער את פיו בשתי ידיו והזקן זרק לתוך גרונו של הכלב כמה פירורי אופיום. הכלב בלע אותם. כישכש בזנבו ויצא את החדר.

האש עוד בערה בקערה. מבחון נשמעו צעקות אשה הקוראת לבנה לחזור הביתה. הארבעה השתרעו על המזרון בפינת החדר ומבלי לומר שלום או לילה טוב, גרדמו.